

Arrest

nr. 42 528 van 28 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAHAYE loco advocaat I. ARNOUITS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 mei 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 14 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn, afkomstig uit Kolagaon, "thana" Patiya in het district Chittagong. Sinds 2000 studeerde u aan het Chittagong Islamia Degree College. U kwam er in contact met leden van de studentenbeweging van "Awami League", de "Chattrra League". Sinds 2002 was u ook actief voor deze studentenbeweging en in 2005 verkreeg u de functies van "joint secretary" op het niveau van de "thana", en werd u voorzitter voor de studentenbeweging van de "union" Kolagaon. U hield zich met verschillende sociale en politieke activiteiten zoals demonstraties bezig. Bepaalde leden van de religieuze partij "Jamaat-e-Islami" (JI) waren tegen uw partij gekant.

Eveneens wilden bepaalde van deze leden een stuk van uw grond afnemen. In maart 2006 werd brand gesticht in uw woning. U diende bij de politie klacht in tegen enkele leden van "JI" waarna een "FIR" (First Information Report) werd opgesteld. Sinds de brandstichting verbleef u voornamelijk bij familie in een ander dorp, maar u keerde af en toe naar Kolagaon terug en nam er ook nog deel aan politieke activiteiten. Op 20 november 2006 werd u valselijk van moord beschuldigd. Pas in februari 2007 raakte u op de hoogte van deze zaak. In januari 2007 werd u in een tweede zaak valselijk van wapenbezit beschuldigd. U denkt dat uw vijanden van "JI" bij beide valse klachten betrokken zijn. Er werden "FIR's" en "charge sheets" opgesteld en u werd gezocht door de politie en door de RAB (Rapid Action Battalion). U bleef ondergedoken en hoopte dat de nakende parlementsverkiezingen verbetering zouden brengen. Toen de verkiezingen steeds maar werden uitgesteld besloot u toch het land te verlaten. U zou immers geen kans maken op een eerlijk proces. Eind maart 2008 ging u in Chittagong als verstekeling aan boord van een vrachtschip. Op 1 mei 2008 arriveerde u op een onbekende plaats, vermoedelijk Lampedusa. Vervolgens reisde u verder per wagen. Op 5 mei 2008 kwam u in België aan en diezelfde dag diende u hier een asielaanvraag in. U vernam van uw moeder dat "JI" na uw vertrek een dreigbrief had gestuurd. U ontving in december 2008 een brief van uw advocaat die stelde dat u in september 2008 veroordeeld werd tot 14 jaar cel wegens verboden wapenbezit. U legde volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag: juridische stukken van de twee klachten tegen u wegens moord en wapenbezit, juridische stukken van de klacht die u indiende wegens brandstichting en foto's, twee brieven van uw advocaat, een attest van de Lions Club, een CD-rom, een algemeen rapport over uw land, krantenartikels over de brandstichting in uw woning en over de valse aanklachten, een originele dreigbrief, foto's van uw politieke activiteiten, en brieven van familieleden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken in Bangladesh een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming te lopen. Vooreerst kan worden getwijfeld aan de ernst van uw vrees voor vervolging door de Bengaalse autoriteiten en de extreemreligieuze "Jamaat-e-Islami" (JI). U stelde immers pas in maart 2008 het land te hebben verlaten, terwijl uw problemen met "JI" al begin 2006 waren begonnen toen zij uw woning in brand hadden gestoken (CGVS p. 6). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u na de brandstichting van maart 2006 nog zeer regelmatig naar uw dorp terugkeerde, en dat u er nog deelnam aan politieke activiteiten, zodat uw vrees voor de extremisten van de "JI" danig dient te worden gerelativeerd (CGVS p. 3-4). U verbleef naar eigen zeggen tussen maart en november 2006 nog de helft van de tijd in uw dorp, waardoor moeilijk over een ernstige vrees voor vervolging kan worden gesproken (CGVS p. 4). Verder blijkt u al sinds het bestaan van twee aanklachten tegen u (wegens moord en wapenbezit) te zijn gezocht door de politie en de RAB (CGVS p. 13). De aanklachten werden volgens uw verklaring opgesteld respectievelijk in november 2006 en januari 2007 en u wist al sinds februari 2007 dat u wegens moord was aangeklaagd (CGVS p. 11). U beweerde eerst dat u uw eigendom niet zomaar kon achterlaten, wat onvoldoende is als verklaring gezien de ernst van de beschuldigingen (CGVS p. 11). Bovendien had u er familie wonen die zich om uw eigendom kon bekommeren. U gaf als verdere verklaring voor dit uitgestelde vertrek dat u de aangekondigde parlementsverkiezingen afwachtte, omdat de politieke situatie in uw land mogelijk zou wijzigen (CGVS p. 11). Op de vraag of u dan eerder het land verliet omdat de verkiezingen maar niet werden georganiseerd en er dus geen politieke wijziging plaatsvond antwoordde u bevestigend (CGVS p. 11). Hieruit kan worden afgeleid dat u hoopte dat uw problemen zouden opgelost raken indien uw partij, "Awami League", terug aan de macht zou komen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u uw actuele vrees voor vervolging wegens deze twee valse aanklachten tegen u onvoldoende aannemelijk maakte. Aangezien sinds de verkiezingen van 29 december 2008 "Awami League" effectief aan de macht is in Bangladesh heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u verdere vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Bangladesh. Gezien de gewijzigde politieke situatie in uw herkomstland zijn er geen redenen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de rechtsgang om deze valse aanklachten die om politieke redenen werden ingediend aan te vechten. Bovendien blijkt dat al een eerdere valse aanklacht tegen u wegens geldverduistering die om politieke redenen werd ingediend door de rechtbank eind 2005 werd geseponeerd (CGVS p. 14). Dat u hierin slaagde ten tijde van het "BNP"-regime wijst er verder op dat u in het huidige politieke klimaat geen vrees voor verdere juridische vervolging hoeft te koesteren.

U stelde tijdens het gehoor op het CGVS dat u geen kans maakte op een eerlijke rechtsgang in uw herkomstland (CGVS p. 15). Na het gehoor, in december 2008, bezorgde u het CGVS een fax van uw advocaat waaruit zou blijken dat u in september 2008 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf in de zaak van verboden wapenbezit (zie documenten). Vooreerst is het merkwaardig dat uw advocaat u

pas drie maanden na de veroordeling inlichtte. De verklaring hiervoor vermeld in de brief, dat hij zich zorgen maakte over uw mentale toestand, is bevreemdend te noemen. Het is eveneens bevreemdend dat u van de veroordeling geen enkel ander objectief bewijs kan voorleggen, terwijl u van de valse aanklachten wel originele juridische stukken kon voorleggen (CGVS p. 18). Een (kopie van een) fax gestuurd door uw advocaat is onvoldoende als bewijs van uw veroordeling want geen objectief bewijsstuk. Bovendien kunnen fotokopies gemakkelijk worden vervalst. Aan deze veroordeling kan dan ook geen geloof worden gehecht.

U legde verder vage verklaringen af over de reisweg die u van Bangladesh naar België nam, zodat de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag in het gedrang komt. U stelde per schip vanuit Chittagong te zijn vertrokken en op een onbekende plek te zijn aangekomen, u vernam dat het "Lampadusa" was (CGVS p. 6). U zou daarna per wagen zijn verder gereisd, en niet met andere vervoermiddelen, wat onmogelijk is gezien Lampedusa een eiland is. Hiermee geconfronteerd stelde u plots niet zeker te weten dat u op Lampedusa was aangekomen (CGVS p. 7). Hoe dan ook legde u geen enkel begin van bewijs van uw reisweg voor. Uit wat voorafgaat volgt dat u uw actuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie onvoldoende aannemelijk maakte. U komt gezien bovenstaande vaststellingen niet in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming.

De overige voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Verder is het merkwaardig dat u geen enkel identiteitsdocument kan voorleggen, zodat u niet aannemelijk kan maken dat deze documenten op uw persoon betrekking hebben. Nochtans bestonden in Bangladesh ook al sinds eerdere algemene verkiezingen "voter's ID cards" die aan de kiezers werden uitgereikt. Hoewel niet elke Bengaal over dergelijk document zou beschikt hebben blijkt uit de informatie ook dat een "voter's ID-card" ook voor andere administratieve procedures geldig was zodat veel mensen dergelijke kaart hebben aangevraagd. Gezien uw profiel van politiek actief student kan worden verwacht dat u dergelijk document zou verkregen hebben zodat u uw stem bij verkiezingen kon uitbrengen. U legde verder geen enkel ander objectief bewijs van uw identiteit neer. Van de informatie waarover het CGVS beschikt werd een kopie aan het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing "de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de Vreemdelingenwet" schendt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert

verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen er te lang heeft over gedaan om een beslissing te nemen aangaande zijn asielaanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Verzoeker toont overigens niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten genomen worden, aangezien hij niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoot hij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd hij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van zijn relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

2.3.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. Het middel is niet gegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de *“schending van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève”*.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Verzoeker stelt nooit in het bezit te zijn geweest van een identiteitskaart of een paspoort. Aangezien verzoeker zich kon inschrijven op school en een diploma hoger middelbaar onderwijs werd uitgereikt op zijn naam is het redelijk te verwachten dat verzoeker hiervoor een identiteitsbewijs heeft neergelegd en een studentenkaart kan voorleggen. De bestreden beslissing stelt bovendien *“Nochtans bestonden in Bangladesh ook al sinds eerdere algemene verkiezingen “voter’s ID cards” die aan de kiezers werden uitgereikt. Hoewel niet elke Bengaal over dergelijk document zou beschikt hebben blijkt uit de informatie ook dat een “voter’s ID-card” ook voor andere administratieve procedures geldig was zodat veel mensen dergelijke kaart hebben aangevraagd. Gezien uw profiel van politiek actief student kan worden verwacht dat u dergelijk document zou verkregen hebben zodat u uw stem bij verkiezingen kon uitbrengen.”* Het verzoekschrift stelt dienaangaande *“Wat betreft de “voter’s ID card” wenst verzoeker vooreerst op te merken dat dit een nieuw systeem betreft, dat slechts werd ingevoerd gedurende de periode van ‘Marshall Law’”*. Deze verklaring strookt niet met de aan het dossier toegevoegde informatie. Immers de uitreiking van dergelijke kaarten is gestart in 1995 en rond 1999 had reeds 60% van de kiezers een dergelijke kaart alhoewel met een ander identiteitsdocument ook nog gestemd kon worden. Verzoekers onwetendheid hieromtrent ondermijnt de echtheid van zijn politiek engagement, minstens kunnen er vragen gesteld worden naar verzoekers persoonlijke stembusgang. De neergelegde, overigens onduidelijk foto's van partijbijeenkomsten zijn onvoldoende om een doorgedreven politiek profiel aan te tonen.

3.2.1. Verzoeker toont niet aan in de onmogelijkheid te zijn om zijn identiteit te bewijzen. Hij schiet te kort in zijn medewerkingsplicht, wat niet wordt hersteld door de toevoeging aan zijn verzoekschrift van

fotokopieën van de identiteitskaarten van zijn zus en schoonbroer. Deze documenten zijn niet vergezeld van een (eensluidend verklaarde) vertaling zodat van de inhoud geen kennis kan worden genomen. Hoe dan ook het is vaste rechtspraak van de Raad dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Er kan wel uit worden afgeleid dat inwoners van Bangladesh zich kunnen legitimeren. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat er in Bangladesh thans drie wijzen zijn om zich te legitimeren, het rijbewijs, een identiteitskaart en een paspoort. Verzoeker laat na zijn identiteitsdocumenten neer te leggen.

3.3. Dit klemt te meer nu verzoeker evenmin zijn illegale reisweg adstrueert. Verzoeker zou in Chittagong aan boord zijn gegaan van een schip met containers en op 1 mei 2008 aangemeerd zijn in *“ik weet niet waar het was, ik hoorde alleen de term Lambadusa, ik weet niet of het een stad of land is”* (zie gehoorverslag CGVS, p.6) en van daaruit een autorit tot in België hebben gemaakt. Voor zover verzoeker wekenlang in een boot heeft doorgebracht kan verwacht worden dat hij dit nauwgezet en overtuigend kan toelichten zodat hij minstens aannemelijk maakt een dergelijke reis te hebben ervaren. Dit is niet het geval en verzoeker beperkt zich tot algemene en vage verklaringen. De opmerking uit het verzoekschrift *“Zowel het besef van tijd als van locatie is evident niet sterk aanwezig bij een lange reis per boot. Aldus diende hij ook af te gaan op informatie die hij vanwege anderen ontving, zonder de juistheid hiervan te kunnen verifiëren. (...) Het valt echter niet in te zien hoe verzoeker een begin van bewijs zou kunnen leveren van het exact verloop van z'n reisweg, nu dergelijke reizen veelal in de illegaliteit gebeuren, zonder dat er enig tastbaar bewijs wordt verstrekt”* kan verzoekers verregaande onwetendheid allerminst verklaren. Niettegenstaande de bewering *“In hoofdorde wenst verzoeker op te merken dat het verloop van de reisweg naar België hoegenaamd geen verband houdt met de vereiste van een juridische vrees op basis waarvan de asielstatus dient te worden toegekend”*, hypothekeert bovenstaande vaststelling verzoekers geloofwaardigheid alsook zijn verklaringen illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Verzoeker is gehouden tijdens de asielprocedure de waarheid te vertellen en alle nuttige stukken voor te leggen die zijn relaas kunnen ondersteunen. Verzoeker toont zijn identiteit niet aan. Verzoekers reisweg is in zoverre belangrijk daar hij evenmin aantoont wanneer hij zijn land verliet en of hij bij de aangehaalde vervolgingsfeiten überhaupt nog in Bangladesh was.

3.4. Verzoeker stelt omwille van zijn politieke overtuiging twee keer valselijk beschuldigd te zijn, met name van moord en illegaal wapenbezit. Bovendien beweert verzoeker dat zijn huis in brand werd gestoken in maart 2006 en dat hij en zijn familie bedreigingen ontvangen. Verzoeker legt krantenknipsels, verschillende gerechtsdocumenten en een dreigbrief neer ter ondersteuning van zijn asielmotieven. Het is een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikelen tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Hoe dan ook moeten documenten onderbouwd worden met geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is.

3.5. Vooreerst dient opnieuw te worden benadrukt dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont zodat niet kan komen vast te staan dat de neergelegde documenten hem werkelijk toebehoren of aanbelangen.

3.5.1. Daargelaten de echtheid van de voorgehouden beschuldiging, stelt de bestreden beslissing *“Aangezien sinds de verkiezingen van 29 december 2008 “Awami League” effectief aan de macht is in Bangladesh heeft u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat u verdere vervolging zou lopen bij een terugkeer naar Bangladesh. Gezien de gewijzigde politieke situatie in uw herkomstland zijn er geen redenen waarom u geen beroep zou kunnen doen op de rechtsgang om deze valse aanklachten die om politieke redenen werden ingediend aan te vechten. Bovendien blijkt dat al een eerdere valse aanklacht tegen u wegens geldverduistering die om politieke redenen werd ingediend door de rechtbank eind 2005 werd geseponeerd (CGVS p. 14). Dat u hierin slaagde ten tijde van het “BNP”-regime wijst er verder op dat u in het huidige politieke klimaat geen vrees voor verdere juridische vervolging hoeft te koesteren”*. Het verzoekschrift stelt daarentegen *“Aldus is het geenszins relevant dat sinds de verkiezingen van 29 december 2008, de politieke machtsverhoudingen in Bangladesh zouden zijn gewijzigd. Het feit dat “de partij van verzoeker” nu aan de macht zou zijn doet geen afbreuk aan het feit dat voornoemde groeperingen zonder meer actief blijven en nog steeds een gevaar betekenen voor o.a. verzoeker. Verder zou het CGVS moeten begrijpen dat een ingeleide juridische procedure in een democratisch land met zo maar kan verdwijnen. Deze procedures dienen aldus nog steeds te worden afgerond, waarbij er*

onzekerheid bestaat over de uitkomst hiervan, nu verzoeker geen kennis heeft van de mate waarin er (desgevallend met valse stukken) een dossier tegen hem is opgebouwd. Bovendien heeft een zaak reeds tot een veroordeling zijnde een gevangenisstraf, aanleiding gegeven (zie infra), hetgeen in een democratisch land evident met zonder meer kan komen te vervallen”.

3.6. Het verzoekschrift stelt terecht *“De vrijspraak in de geldverduisteringszaak wordt door bet CGVS tot slot ten onrechte aangegrepen als een ‘bewijs’ van het gebrek aan gegronde vrees op verdere juridische vervolging. Die vrijspraak dateert immers uit een totaal andere periode, met name voorafgaand aan de periode van zogenaamde ‘Marshall Law’.”* Verzoekers beweringen in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker werd vrijgesproken in een periode toen een andere politieke partij aan de macht was en verzoeker vreesde voor een oneerlijk proces. Verzoekers toevoeging dat er toen *“nog een afdoende vorm van democratie aanwezig was binnen de juridische instellingen van Bangladesh”* is niet nader toegelicht en strijdig met zijn bewering dat hij enkel een kans heeft op een eerlijk proces als zijn Awami League partij aan de macht is. De bewering dat *“de vrijspraak er enkel [is] gekomen omwille van een gebrek aan bewijs, hetgeen vanuit het oogpunt van verzoeker louter impliceert dat zijn politieke tegenstanders niet voldoende bewijsmiddelen tegen hem konden fabriceren”* ondersteunt geenszins de aangehaalde partijdigheid van de rechter. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in het huidige regime waar zijn partij aan de macht is, geen eerlijk proces kan krijgen.

3.6.1. De Raad merkt eveneens op dat voor zover het asielrelaas van verzoeker waarachtig is, verzoeker niet aannemelijk maakt dat leden van de Jamaat-e-islami verantwoordelijk zijn voor de beschuldigingen, noch dat zij voldoende belastend bewijsmateriaal tegen hem zouden hebben verzameld. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker een advocaat heeft en het niet nuttig vond om een beroep te doen op een NGO of mensenrechtenorganisatie om hem, indien nodig, bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Aldus heeft hij niet alle mogelijkheden inzake nationale bescherming uitgeput alvorens Bangladesh te verlaten terwijl hij tot maart 2008 heeft gewacht om Bangladesh te verlaten. Het verzoekschrift stelt dienaangaande *“Verzoeker wilde de gerezen problemen eerst zelf oplossen en was er aldus geen voorstander van om zijn land bij de eerste problemen al te verlaten. Het wekt verwondering dat het CGVS hier een opmerking over maakt, nu het integendeel niet meer dan logisch is dat men zijn geboorteland niet ontvlucht bij het eerste probleem, zelfs als is er een gevaar voor het eigen leven. Het is pas op het moment dat de situatie volledig uit de hand begon te lopen, dat verzoeker geen andere uitweg meer zag dan zijn land alsnog te ontvluchten”.* Deze bewering is echter onvoldoende om verzoekers gebrek aan initiatief te verklaren.

3.6.2. De verwijzing in het verzoekschrift *“Verzoeker is overigens niet de enige die zijn land verlaten heeft gedurende de periode van ‘Marshall Law’ (noodtoestand) en die vervolgens nog niet is teruggekeerd. Diverse gevaarlijke politieke en godsdienstige groeperingen blijven immers actief in Bangladesh, zodat de situatie er voor velen zeer gevaarlijk blijft, hetgeen een terugkeer uitsluit”* is onvoldoende om een persoonlijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aan te tonen. Wat betreft de toestand van Marshall law in Bangladesh, wijst de Raad opnieuw op verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-gehoor waar hij aangaf te verwachten dat de rechtzaken tegen hem zullen verdwijnen en hij in ieder geval een hogere kans op vrijspraak verwacht wanneer zijn partij Awami League aan de macht zou komen. Dit is intussen gebeurd.

3.7. Naast de vrees voor een gerechtelijke veroordeling, stelt verzoeker dat zijn woning in maart 2006 in brand werd gestoken en hij en zijn familie bedreigingen ontvangen in Bangladesh. Ter staving legt verzoeker de FIR aangaande de brandstichting voor. De aangifte van de brandstichting door verzoeker houdt echter geen bewijs in van kwaad opzet in hoofde van derden of van de leden van de Jamaat-e-islami partij. Bovendien toont verzoeker niet aan dat voor zover zijn verhaal waarachtig is, hij toen geen beroep kon doen op de politie of een andere vorm van nationale bescherming. Overigens wordt verzoekers vrees voor vervolging verder ondermijnd door de vaststelling dat hij na de brandstichting iedere maand *“om oogje te houden op mijn eigendom, en ook voor politieke redener”* gedurende *“10-15 dagen overdag”* en *“indien nodig”* ook 's nachts verbleef in zijn dorp dat hij beweerde te zijn ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4). Verzoeker benadrukt thans dat hij al die tijd ondergedoken leefde en er aanvankelijk geen voorstander van was om Bangladesh te verlaten. De Raad stelt dat deze verklaringen onvoldoende zijn nu verzoeker tevens verklaarde bij vrienden te slapen tijdens zijn bezoek aan zijn dorp (zie gehoorverslag CGVS, p.3), wat geenszins wijst op een doorgedreven angst om te worden ontdekt door aanhangers van Jamaat-e-islami.

3.8. Verzoeker legde eveneens brieven van zijn zus, nicht en advocaat neer. Aangaande de brief van de advocaat stelde de bestreden beslissing *“Vooreerst is het merkwaardig dat uw advocaat u pas drie maanden na de veroordeling inlichtte. De verklaring hiervoor vermeld in de brief, dat hij zich zorgen maakte over uw mentale toestand, is bevreemdend te noemen.”* Verzoeker beweert echter in zijn verzoekschrift dat *“Tot slot wenst verzoeker afstand te nemen van de vertaling van het schrijven van de raadsman te Bangladesh waarvan het CGVS zich klaarblijkelijk heeft bediend. In voornoemd schrijven wordt immers geenszins gesproken over een gebrekkige mentale toestand van verzoeker. Integendeel drukt de briefschrijver enkel zijn bezorgdheid uit gelet op de veroordeling waarvan hij kennis geeft aan zijn cliënt en stelt verder om niet te wanhopen.”* Ongeacht de interpretatie van de brief van de advocaat, wijst de Raad erop dat al deze brieven geen officieel karakter hebben, maar een persoonlijke getuigenis zijn zodat de bewijswaarde slechts relatief en onvoldoende is om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te herstellen.

3.9. Wat betreft de voorgelegde foto's stelt de Raad vast dat ze verzoekers voorgehouden problemen met de Jamaat-e-islami en de gerechtelijke problemen niet aannemelijk maken. Daarenboven voegde hij aan zijn verzoekschrift nieuwe documenten aangaande zijn veroordeling toe. Deze documenten zijn echter niet vergezeld van een (eensluidend verklaarde) vertaling en worden dan ook conform artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen.

3.10. Het document *“Informal hearing on the alarming human rights situation in Bangladesh”* verwijst algemeen naar de situatie in Bangladesh en is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.11. In essentie dient te worden gesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Dit klemt te meer nu de door verzoeker aangehaalde feiten, met name moord en verboden wapenbezit in wezen gemeenschappelijk van aard zijn. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn gerechtelijke vervolging een vervolging inhoudt in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch dat er redenen zijn aan te nemen dat hij onterecht of onredelijk zwaar zal worden veroordeeld.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker haalt in een derde middel *“schending artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”* aan.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Voor zover verzoekers gerechtelijke vervolging waarachtig zou zijn -quod non-, toont hij niet aan dat deze onterecht is, noch dat hij geen beroep kan aantekenen, noch dat hij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK